

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

2011
HÚSVÉT

Van egy jó hírem!

A sajtóban gyakran így kezdődnek a híradások: „Megölte, becsapta, ellopta, megrágalmazta, elfogták, lebukott...” Pedig az is igaz, hogy: „Fölfedezte, megértette, fölkarolta, megajándékozta, elfogadta, megújult...” Amikor az Újszövetségi Szentírás született, még nem volt neve. Jézus kortársainak és a következő nemzedéknek erős volt a meggyőződése: Jézus által elkezdődött valami nagyon szép, új dolog az életükben. Isten nincs távol, hanem személyesen szeret, és egy nagyszerű életre hív bennünket. Nem vagyunk elveszettek és árvák, mert Isten az Atyánk, és Ő testvéreket adott mellénk: a többi embert. Vannak ugyan nehézségeink, de Jézus legyőzte a rosszat. A világban is, bennünk is. Ezért képesek vagyunk szeretetben élni. A szeretet erősebb, mint a gyűlölet. Ez nagyon jó hír! Ezért nevezték el az erről szóló, akkor születő könyvüket „Evangéliumnak”, amely görögül „Jó Hírt” jelent. Hisszük és valljuk, hogy ez a Jó Hír ma is megszólít, életet ad, megújítja az egyes emberek, családok, közösségek életét. Erről szeretnénk vallani húsvéti újságunkban. /Tibor atya/

Húsvéti szemek

Bárcsak húsvéti szemmel látnánk mindent, hogy képesek legyünk észrevenni

- a halál mélyén az életet,
- a bűn mélyén a megbocsátást,
- a megosztottság mélyén az egységet,
- a seb mélyén a dicsőséget,
- az emberben az Istent,
- az Istenben az embert,
- magamban Téged,
- És mindenem túl a húsvét teljes erejét.
(Klaus Hemmerle püspök)

Tartalom

- ❖ Házaspárok útja
- ❖ II. János Pál üzenete a családoknak
- ❖ Miért szeretem az Anyákat...
- ❖ Püspöki levél
- ❖ Életünkblől
- ❖ Hírek

Jézus vére

„Nem valaki ellen, hanem sokakért, mindenkiért kiontott vér... Mindannyiunknak szüksége van a szeretet tisztító erejére, ez az erő pedig az Ő vére. Nem átok ez, hanem üdvösség”. Ez a megállapítás egyike a pápa Jézusról szóló könyvének, amely leginkább felhívta a figyelmet, és nagy egyetértést váltott ki, mert egyértelműen, gyökerénél fogva elutasította az Evangélium egy részletének azon értelmezéseit, amelyek hangoztatták a zsidó nép elítélését. Ezek a szavak manapság újra az eszünkbe jutnak látva a sok véráldozatot akár Elefántcsont-parton, akár Líbiában, vagy a világ számos más országában.

Polgárháborúkban, belső konfliktusokban kiontott vér ez. Ezeknek az országoknak – bármennyire is összetett problémákkal küzdenek – azon kellene fáradozniuk, hogy emberi és civilizált országgá fejlődjenek. Ehelyett inkább a gyűlölet mélységes szakadékait ássák nemcsak a mának, hanem a jövőnek is. A kiontott vér láttán a keresztények nem tudnak nem gondolni Jézus vérére. Isten közel van, jelen van, és részt vesz a gyilkos erőszak okozta szenvedésben, amelynek csak az képes örülni, aki az

emberiség ellensége. Isten továbbra is szeret mindenkit, és mindenki üdvösségét óhajtja. Hatástalan vagy mégis inkább erősebb fegyver ez a többinél? A kereszt és a feltámadás felé vezető úton az előrehaladás a békét építő emberek számára nehéz feladatváltással jár (Vatikáni Rádió)

Bíró László püspök: a Házaspárok útja

A Házaspárok útja a kápolnától a kápolnáig vezet, ahogyan létünk és házasságunk is Istentől indult, és sok-sok állomáson keresztül reményeink szerint Istenhez érkezik. Emlékeztet a keresztútra is, amelynek kezdetén Jézus átöleli a keresztet. A házasság szintén egy szerető ölelésből indul. Ez az út is találkozásokból áll, gyermekekkel, síránkozókval és segítő cirenieikkel való találkozásokból, elesésekből és felállásokból, amelynek végén a szeretetből odaadott élet a feltámadás fényében ragyog előttünk. A stációk olyan imádsághoz szeretnének segíteni bennünket, amelyből tettek fakadnak. Induljunk el a Házaspárok útján, emlékezve a kezdetekre, amelyekből a házasság, a család születik. Szeretnénk megélni a találkozásokat, amelyeket az élet felkínál, a mélypontokat és föl-emelkedéseket, küldetésünket, szeretnénk megújulni házasságunkban, családi egységünkben.

A CSALÁD ÉVE

A Házaspárok útjának állomásai:

1. Egymásra találtunk – életre szólóan

Tegyél a szívedre pecsétnek.../Én 8,6/
Elevenítsük fel egymásra találásunk élményét!

2. Az otthonunk a mi birodalmunk

Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradnak. /Zsolt 127,1/
Mit tehetünk, hogy otthonunkhoz még jobban kötődjünk?

3. Életet adunk, életet kapunk

Aki befogad egy gyermeket az én nevemben, engem fogad be. /Mk 9,32/
Gondoljunk testi, lelki gyermekünkre: Befogadlak a szívembe!

4. A szeretet fájhat

Szeretetek mindjobban gazdagodjék helyes ismeretben és teljes megértésben! /Fil 1,9/ Idézzük fel egy kibékülésünk örömeit!

5. A nehézségek által növekszünk

Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik./Róm 8,28/

Gondoljunk egy nehézségre, amely jót hozott nekünk!

6. Erős gyermekeket nevelünk

Bensejükbe adom törvényemet, és a szívükbe írom. /Jer 31,33/
Hol ismerek magamra gyermekem neveltlenségében?

7. Másokkal együtt erősebbek vagyunk

Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. /Mt 18,20/ Mit köszönhetünk azoknak, akikkel közösségben vagyunk?

8. Az emberélet útjának felén

Fussuk meg kitartással az előttünk lévő pályát. /Zsid 12,1/ Mi ad erőt válságok idején?

9. Küldetésünk van!

A ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék Mennyei Atyátokat. Kiért tehetnél valamit tágabb környezetben?

10. Hűek maradunk

Irgalmasság és hűség összetalálkoznak. /Zsolt 85,11/ Kérdezzük meg társunkat, mivel szerezhetnénk örömet neki!

11. Elengedjük gyermekeinket

Óvd meg őket a gonosztól...Szenteld meg őket az igazságban. /Jn 17,15.17/
Mivel kötöm gyermekemet a szükségnél jobban magamhoz?

12. Együtt időseinkkel

Az aggok koszorúja a gazdag tapasztalat, dicsőségük az Úrnak félelme.

Idézzünk fel egy szép emléket róluk!

13. Megöregszünk, aratunk

Maradj velünk Uram, mert esteledik!

/Lk 24,29/

Mi a mi gazdagságunk?

14. Hálát adunk

Áldjad lelkem az Urat és emlékezzél minden jótettére. /Zsolt 103,2/

II. János Pál üzenete a családoknak

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia az idei esztendőt a Család évének nyilvánította, II. János Pál pápát pedig május 1-jén XVI. Benedek pápa boldoggá avatja. A Szent István Társulat e két esemény rendkívüli jelentőségét elismerve döntött úgy, hogy egy kötetben kiadja a lengyel pápa 1994 és 1999 között a családokhoz, a gyermekekhez, a nőkhöz és az idősekhez írt leveleit, hangsúlyozva, hogy egyetlen elődje sem fordult oly gyakran és emberi közvetlenséggel a családokhoz, mint Karol Wojtyła.

A családokhoz írt levelében a néhai pápa emlékeztet rá: Jézus Krisztus bízta az Egyházra az embert, mint küldetésének és misztériumának útját. E számos út közül a család az első és legfontosabb: „Egy olyan általános, mégis különleges út, mely egyetlen és megismételhetetlen, mint ahogyan megismételhetetlen minden ember... Az ember... rendes körülmények között családban jön a világra, s

mondhatjuk, hogy emberi létéhez szüksége van a családra. Ha a család hiányzik, a világra jövő személyben fájdalmas hiány támad, mely teherként kíséri egész életét.”

II. János Pál hangsúlyozva a család különleges jelentőségét, mindvégig tisztában volt azzal, hogy a családot napjainkban – a levél 1994-ben íródott! – többféle veszély fenyegeti, és szomorúan állapította meg: „... a nagyon hatásos hírközlő eszközök különféle programjai a családok szétzilálására törekszenek. Minden módon ’rendes’ és vonzó állapotnak próbálják föltüntetni azokat a helyzeteket, melyek valójában ’rendellenesek’.” A sugallt élethelyzetek ugyanis ellentmondanak annak az igazságnak és szeretetnek, melynek vezérelnie kell a férfi és nő kapcsolatát, ezért súlyos következményekkel járó feszültséget és megosztást idéznek elő a családokban, főként a gyermekekre nézve. A csaknem húsz évvel ezelőtt írt levélben a pápa égetően aktuálisnak minősíti Szent Pál apostol szavait a szabadságról, mellyel Krisztus megszabadított minket, s a rabszolgaságról, mely a bűn következménye (Gal 5,1). II. János Pál figyelmeztet: a szentségi házasság személyek szövetsége a szeretetben, a szeretetet azonban elmélyíteni és megőrizni csak a Szeretet képes, az a Szeretet,” aki a szívünkbe áradt a Szentlélek által, aki nekünk adatott” (Róm 5,5). A pápa a gyermekáldással kapcsolatban hangsúlyozza, hogy a házastársak a gyermeket önmagáért

CSALÁD ÉVE

akarják, s bennük látják kölcsönös szeretetük megkoronázását: „A családért

akarják a gyermekeket mint legdrágább ajándékot.” Ám a szülők akaratának összhangban kell lennie Isten akaratával, abban az értelemben, hogy az új emberi teremtményt nekik is úgy kell akarniuk, ahogy a

Teremtő akarja, „önmagáért.” Karol Wojtyła rávilágít a kettősségre: az emberi akarat mindig alá van vetve az idő és az esendőség törvényének, ezzel ellentétben viszont Isten akaratá örökkévaló.

Ahogy azt Jeremiás próféta könyvében olvashatjuk: „Mielőtt megformáltak az anyaméhben, ismertelek..., mielőtt világra jöttél volna, megszenteltelek téged” (Jer 1,5). Ezért a személy származása „mindenekelőtt Isten örökkévalóságával van egységben, s csak ezután az emberi atyasággal és anyasággal, melyek az időben létrehívják. Az ember már fogantatása pillanatában az isteni örökkévalóságra van rendelve.” Figyelmeztet a pápa a felelős atyaságra és anyaságra, kiemelve, hogy a család alapvetően és rengeteg szállal függ a szeretet civilizációjától, „melyben megtalálja családi létének lehetőségeit. Ugyanakkor a család a szeretet civilizációjának központja és

szíve.” A szeretet civilizációja pedig örökre hív, „örökre, többek között azért, mert ember születik a világra, s mert ennek következtében a házastársak szülőkké válnak.” Ám a család sebezhető, s könnyen áldozatává válhat az egységét és állandóságát gyengítő vagy romboló veszedelmeknek, egy eltorzult család pedig az „ellen-civilizáció” sajátos formáját erősíti azáltal, hogy rombolja a szeretetet, amelynek súlyos következményei lesznek az egész társadalomban. Ennek ellenszere csakis a Szent Pál-i (1Kor 13,7), mindent elviselő szeretet lehet, melyben „Isten hatalmas ereje működik, aki a Szeretet. Krisztusnak, a világ Üdvözítőjének és az ember Megváltójának hatalmas ereje működik benne.”

A család elsődrendű feladata, hogy a jó erőinek fölszabadításáért harcoljon, aminek forrása az ember Megváltójában, Krisztusban van. A gyermekekhez írt levelében II. János Pál Krisztus személyiségének egységére mutat rá, hangsúlyozva: a betlehemi jászolban lévő újszülöttben már ott van a tizenkétéves fiú, aki a jeruzsálemi templomban az írástudóknak tart előadást, ő pedig ugyanaz a férfi, aki később harmincévesen megkezdí földi küldetését, és „az isteni igazság tanítójaként rendkívüli szeretetet tanúsít a gyermekek iránt.” Idézi a pápa Jézus szavait: „... ha nem tértek meg, és nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába.” (Mt18,3)

Hozzáteszi: „A gyermekekben van

A CSALÁD ÉVE

valami, ami sose hiányozhat abból, aki be akar jutni a mennyek országába. A mennyország olyanoké, akik olyan egyszerűek, mint a gyermekek; azoké, akiket eltölt a bizalom és a teljes önátadás, a jóság és tisztaság, mint a gyermekeket. Csak az ilyenek találhatnak Istenben atyára, és lehetnek a maguk részéről Jézus által Isten gyermekévé.” A nőkhöz intézett üzenetében a Szentatya egyértelműen kiáll amellett, hogy a nők ismét megkapják a méltóságuknak és szerepüknek kijáró tiszteletet, s kifejezi csodálatát „azon jóakarátú nők iránt, akik a nők védelmében az alapvető társadalmi, gazdasági és politikai jogok kivívásának szentelték magukat, és bátor kezdeményezésükkel olyan korban álltak elő, amikor e küzdelmüket túlzásnak, a hiányzó nőiesség jelének, nagyzolásnak, sőt bűnnek tekintették!” A pápa a Teremtés könyve – „Nem jó az embernek egyedül lennie. Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő” (2,18) – alapján hívja fel a figyelmet, hogy a nő a teremtése óta „a segítségnyújtás elvére van rendelve, de nem egyoldalú, hanem a kölcsönös segítségnyújtás elvére. A nő a férfi kiegészítője mint ahogy a férfi a nő kiegészítője

férfi és nő kölcsönösen beteljesíti egymást. A nőiesség éppúgy megvalósítja az emberit, mint a férfiaság, de másfajta, kiegészítő jelleggel... A női és férfi mivolt nemcsak fizikai és pszichikai, hanem ontológiai szempontból is kiegészíti egy-mást. Csak a férfias és nőies kettősség valósítja meg teljesen az emberit.”

Az idősekhez intézett levelében a Szentatya külön kiemeli, hogy a kortársaihoz beszél, és szentírási példákkal (Ábrahám, Sára, Mózes, Tóbiás, Zakariás, Simeon, stb.) illusztrálja, hogy a hosszú életet kezdettől fogva Isten áldásának tekintették, s az öregkor nem jelent feltétlenül télenlést, feladat nélkülséget. Az öregkor „az emberi érlelődés döntő korszaka és az isteni áldás kifejeződése... A korban előrehaladott emberek segítenek abban, hogy több bölcsességgel szemléljük a földi adottságokat. Az öregek a közös emlékezés fenntartói, s így kiváltságos értelmezői azon közösségi eszmék és értékek összességének, melyek hordozzák és irányítják a társadalomban az együttélést” – írja

a pápa, s meggyőződéssel vallja: az öregemberek iránt érzett tisztelet és

szerelem
hozzátartozik az

A CSALÁD ÉVE

igazán emberi civilizációhoz. Az idősekhez írt levelének idején – 1999-ben – II. János Pál már súlyos beteg volt, folyamatosan gyötörték a fizikai fájdalmak. Mélységes empátiával fordul hasonlóan sokat szenvedett sors- és kortársaihoz. Levelében kitér az eutanáziára is, egyértelműen elutasítva annak lehetőségét. Emlékeztet rá, hogy az erkölcsi törvény a „túlbugzó gyógyításról” való lemondást hagyja jóvá, „és csak olyan kezelést igényel, amely az orvoslás normális követelményeihez tartozik. Az eutanázia azonban mint a halál közvetlen előidézése egészen más! Tekintet nélkül a körülményekre és a szándékokra, önmagában rossz cselekedet, az isteni törvény és az emberi személy méltóságának semmibevétele.

II. János Pál figyelmeztet: az öregkor éveit azzal az érzülettel kell végigélni, mellyel az ember teljes bízalommal ráhagyatkozik a gondviselő és irgalmas Isten kezére „Talán részben igazuk van, elég konzervatív vagyok, de az alapvető igazságokat, mint a család szentsége, az élethez való jog a fogantatástól a halálig, nem a korszellem határozza meg”. (Magyar Kurir)

A következő írások adjanak erőt és hitet mindanyiunknak, hogy mindig megújuló, húsvéti szemmel lássuk meg a jót, a szépet, s alázatos szeretettel adjuk is tovább örömhírét embertársainknak.

Én jól tudom, ki Ő

Zsúfolt reggel volt a rendelőben, amikor fél 9 körül bejött egy bekötött ujjú idős úr. Rögtön szólt, hogy siet, mert 9 órakor van egy fontos találkozója. Kértem, hogy foglaljon helyet, tudván, hogy eltelik még fél óra, míg megérkezik az orvos. Figyeltem, milyen türelmetlenül néz perccént az órájára. Időközben arra gondoltam, hogy nem lenne rossz, ha levinném a kötését, és megnézném, miről van szó. A seb nem tűnt olyan súlyosnak az orvosra várva eldöntöttem, hogy fertőtlenítem a sebet, és egy kis beszélgetésbe elegyedtem vele. Megkérdeztem, mennyire fontos a találkozója, nem szeretné-e mégis megvárni az orvost a seb kezelésére. Azt válaszolta, hogy feltétlenül az idősök otthonába kell menjen, ahogyan évek óta mindig teszi, hogy reggelizzen a feleségével. Udvariasan, a felesége egészsége felől érdeklődtem., Az idős úr kedvesen elmesélte, hogy az Alzheimerkóros felesége 7 éve él az idősök otthonában. Gondolva, hogy a feleség, egy tiszta pillanatában esetleg

felizgatná magát az ő késése miatt, igyekeztem a kezeléssel, de az idős úr elmagyarázta, hogy 5 éve nem ismeri fel... Akkor csodálkozva megkérdeztem: És Ön minden reggel elmegy, hogy együtt reggelizzenek? Egy édes mosoly, és

egy lány kézsíogatás közben válszolta: Az igaz, hogy Ő már nem tudja, ki vagyok, de én jól tudom, ki Ő. Szó nélkül maradtam, és kellemes borzongás futott végig rajtam, miközben néztem a siető léptekkel távolodó öreget... Lenyeltem a könnyeimet, miközben arra gondoltam: Ez a szerelem! Ez az, amit az élettől szeretnék!... Hiszen alapjában véve ilyen az igazi szerelem nem feltétlenül fizikai, és nem is ideálisan romantikus. Szeretni azt jelenti: elfogadjuk, ami volt, ami van, ami lesz, és azt is ami még nem történt meg.

Nem feltétlenül azok a boldog és kiteljesedett személyek, akiknek minden dologból a legjobb van, hanem azok, akik a legjobbat tudják kihozni mindabból, amijük van.

Miért szeretem az anyákat...

Anya és Apa tévét néznek, mikor anyu mondja : későre jár fáradt vagyok megyek, lefekszem. Bement a konyhába megcsinálta a szendvicseket másnapra, előblítette a popcornos tálat, húst vett ki a fagyasztóból a másnapi ebédhez, leellenőrizte a müzlis dobozokat, feltöltötte a cukortartót, tányért, kanalat tett az asztalra, bekészítette a kávéskannát másnap reggelre. Néhány nedves ruhát betett a szárítóba egy adag ruhát tett mosógépbe, kivasalt egy polót. Felvarrta a lelogó gombot. Felvett néhány otffelejttett játékdarabot az asztról, visszatette a telefont a töltrőre, a telefonkönyvet pedig a fiókba. Megöntözte a növényeket, kiürítette a

szemetest és felakasztotta a törülközőt száradni. Ásítózva és nyújtózva egyenesen bement a hálóba. Megállt az asztrnál írt néhány sort a tanárnak, kiszámolt egy kis pénzt a túrara előhúzza a szék alá rejtett munkafüzetet.. Aláírta, megcímezte és felbélyegezte barátainak a születésnapra képeslapot és írt egy rövid listát a fűszeresnek. Mindkettőt a táskája mellé tette. Aztán Anyu megmosta az arcát 3:1 lemosóval, majd éjszakai krémet tett rá, megmosta a fogát, lereszelte a körmeit. Apa kikiált: Azt hittem, hogy lefekszel! Már megyek- feleli. Vizet öntött a kutya táljába kiengedte a macskát, majd meggyőződött róla hogy az ajtók zárva vannak, és az udvari lámpa ég. Mindegyik gyerekénél lekapcsolta az ágy melletti éjjeli lámpát és a tévét felakasztott egy inget, bedobott néhány koszos zoknit a szennyestartóba, majd volt egy rövid beszélgetése a még fönt lévővel, aki még mindig a háziját csinálta. A szobájában beállította az ébresztőt, kitette a másnapi ruháit, sámfát tett a cipőjébe. Még 3 dolgot írt a 6 legfontosab elvégzendő dolog listájához. Elmondta az imáját és elképzelte a befejezését a jövőbeli terveinek. Ez alatt az idő alatt Apa

lekapcsolta a tévét, megállapította hogy nincs semmi különös tennivaló. Megyek aludni.

Van itt bármi különleges?

A BOLDOGSÁG TITKA

Ablak

Két, súlyosan beteg ember feküdt ugyanazon kórteremben....Egyikük minden nap délután felült az ágyban egy órásckára, hogy ezzel megmozgassa a szervezetét. Az ágya a kórterem egyetlen ablakához közelebbi volt. A másik beteg ember egész nap csak feküdt az ágyában, a plafont

bámulva. Beszélgettek a családról, feleségről, gyerekekről, a katona-korukról, a nyaralásaikról, ahogy az szokásos ilyen helyzetben. Az az ember, aki az ablaknál feküdt, minden délután, amikor felült, azzal töltötte az időt, hogy elkezdte közvetíteni a másiknak, mit lát az ablakon át a kinti világból. A másik ágyon fekvő embert egy idő után szinte csak ezek a színes beszámolók tartották életben, már alig várta őket, ez volt minden változatosság az életében. Az ablak egy kellemes, tavacskával díszített parkra nézett. Vadkacsák és hattyúk úszkáltak a tavon és gyerekek játszottak távirányítós játékhajóikkal rajta. Szerelmespárok üldögéltek a színes virágágyások mellett órákig, egymásba felejtkezve. Miközben az ablak melletti beteg kimerítő részletességgel írta le a kinti világot, a másik, folyton

fekvő behunyta a szemét és maga elé képzelte a látványt. Egy meleg délutánon az ablak melletti ember egy, a parkon átvonuló karneváli menetről beszélt. Bár a folyton fekvő ember nem hallotta a zenészeket, maga elé képzelte őket a másik érzékletes leírása alapján. A napok és hetek teltek. Egy reggel a betegeket fürdetni készülő nővér az ablak melletti embert élettelenül találta az ágyában, mert az éjjel csendben elaludt örökre. Elszomorodva hívta a személyzetet, hogy kivigyék az elhunytat. Amint alkalom kínálkozott rá, a korábban a belső ágyon fekvő beteg kérte, hogy a másik ágyban fekhessen. A nővér szívesen segített, kényelembe helyezve őt azon az ágyon, majd magára hagyta. Lassan, fájdalomtól gyötörve az ablak felé fordult és megdöbbenve látta: az ablak egy tűzfalra néz. Megkérdezte a nővért, mi történhetett az eltávozott szobatárssal, hogy olyan szépnak festette le az ablakon túli világot. A nővér elárulta, hogy az az ember vak volt, nem láthatta a falat sem. Valószínűleg csak bátorítani akarta Önt! -mondta a férfinak.

-Tanulság: Igazi boldogság boldogabbá tenni másokat, nem törődve saját helyzetünkkel. Bajainkat megosztva csökkenthetjük őket, de ha derűnket és boldogságunkat osztjuk meg másokkal, megsokszorozzuk azt.

Morzsák

Csak az tudja elviselni türelemmel a betegséget, aki már eljutott a tökéletességnek egy bizonyos fokára.

HÚSVÉTI ÜZENET

Püspöki levél húsvéti készülékben

Kedves Testvérek!

Lázár evangéliumi története ad alkalmat arra, hogy az idei húsvéti kézz hazánk sorsáról elmélkedjünk. Szentatyánk hívta fel a figyelmünket, hogy az évenként visszatérő nagyböjti szentírási olvasmányok a keresztségre készülőkkel együtt mindannyiunkat segítenek, vezetnek, hogy a jelen körülmények között tudjuk vállalni keresztségi elkötelezettségünket. Ez annyit jelent, hogy nem csupán általában szeretnénk keresztények lenni, hanem itt és most: ezek között a társadalmi körülmények között. Urunk Jézus Krisztus sorsközösséget vállalt velünk, emberekkel és értünk-velünk vállalta a keresztutat, a halált, hogy feltámadásra, életre, örök életre vezessen. A keresztségben vállalt életközösség Krisztussal mindig egy konkrét történelmi helyzetre vonatkozik. A Föld sójaként, a Világ világosságaként szeretnénk jelen lenni embertársaink között, hogy a feltámadásba vetett hittel-reménységgel az önzetlen segítő szeretet tanúságtételére vállalkozhassunk. Örök életre kaptunk meghívást, de itt és most kaptunk feladatot az Isten Országának építésére.

Lázár halála, a családtagok gyásza, mint minden betegség, elesettség, reménytelen helyzet, elbizonytalanítja azokat, akik érintve vannak benne. Emberi erőnk végessége, a tehetetlenség segítség után kiált. Orvost keresünk, akiben megbízunk.

A nővérek hívták Jézust, mert belátták, hogy az ő erejük kevés. Hazánk jelenlegi állapotát ugyanilyen tehetetlenül szemléljük. Az állama-dósság olyan mértékűvé vált, amit alig lehet kezelni. Fel sem tudjuk fogni a számokat. Talán annyit megértünk, mit jelent az, hogy minden magyar állampolgárt 2 millió Ft adósság terhel. Talán néhány gazdag ember ki tudná fizetni, de a többség? Akiknek nincs munkájuk hónapok óta, akiket kilakoltattak otthonukból, a betegek, gyerekek? Megtévesztő a látszat. Roskadásig tele vannak a nagy áruházak, gyönyörűek az autópályák, rengeteg autó az utakon, de mindez hitelből. Az elmúlt húsz év alatt eladtuk a gyárainkat, amelyeket röviddel ezután bezártak. Az új külföldi tulajdonos csak a konkurenciát akarta megszüntetni. Piaccá váltunk a saját országunkban. Engedelmesen vásároljuk a külföldi termékeket. Parlagon maradnak a földjeink, előregszenek

kipusztulnak a falvaink. A fiatalok reménytelennek látják a jövőt. Külföldre mennek szerencsét próbálni, vagy beköltöznek a városokba. Egyre kevesebb gyerek születik. Már 10

HÚSVÉTI ÜZENET

milliónyian sem vagyunk. Öregszik a népesség, egyre nagyobb teher nehezedik a fiatalokra. Látjuk Európa többi népeinél a jövőt: arabok, törökök, kínaiak lesznek lassan többségben. Közről fenyeget minket is Görögország, Írország, Portugália gazdasági csődje. Ugyanakkor lelkileg is beteg a társadalmunk. Elégedetlenség, kedvet-

lenség, reménytelenség az egyik oldalon, a másik oldalon a gyűlölködés, irigység, kapzsiság bénít minden emberitörekvést. Szétszakadt családok, sodródó fiatalok, kábítószerek, bezárt iskolák, csődbement egészségügy. Napi tapasztalataink. Ilyen körülmények között mit jelent kereszténynek lenni? Hogyan készülünk Isten szándéka szerint az idei húsvétra? Miben kövessük Jézust? Van-e remény?

Jézus osztozik a nővérek gyászában. Velük érez, velük sír. Biztosak lehetünk abban, hogy Jézus tőlünk, keresztényektől ugyanilyen együttérzést vár a bajba jutott családokkal kapcsolatban, mint ahogy ő együtt

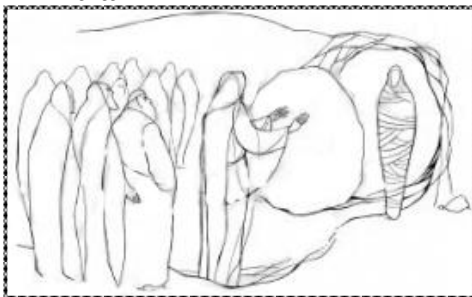
gyászolt Máriával, és Mártával. Velünk is megtörténhetne a betegség, munkanélküliség, otthontalanság, családi kudarc, lakáshitelcsőd.

Imádság, böjt, irgalmasság. Ez a három nagyböjti gyakorlatunk egymástól elválaszthatatlan. Ezt sem csak úgy általánosságban gyakoroljuk, hanem mindig itt és most. Imádkozunk hazánkért, amikor ekkora bajban van. Imánk akkor őszinte, ha áldozatot is vállalunk érte. Éppen ezért kérjük Istentől erős hitet a nagylelkűséghez, áldozatvállaláshoz, az önzetlenséghez. Minden bajunk forrása az önzés.

A heti szentségimádások, családi imatálalkozók erősítsenek meg abban a tudatban, hogy nem vagyunk magunkra hagyva. A Szűzanyával, Magyarok Nagyasszonyával, szentjeinkkel együtt kérjük a Szentlélek gondolkodást megtisztító és cselekvésre készítető kegyelmét! A böjt, az aszkézis váljon életformánkká! Amikor ilyen nagy bajban van az ország, akkor mi, keresztények mutassunk példát a szerényebb életvitelre. Minden forint, amit külföldre viszünk, külföldi árura költünk, nemzetünk családját károsítja! Nem önmagunkért böjtölünk, hanem szeretnénk szolidárisak lenni honfitársainkkal. Az államadóságot is csökkenteni tudjuk, ha van bátorságunk lemondani a pillanatnyi kényelmünkről. Talpra tudjuk állítani a mezőgazdaságunkat, ha összefogunk, ha segítjük egymást. Nincs munkanélküliség Magyarországon, amíg parlagon vannak a földjeink, amíg az

HÚSVÉTI ÜZENET

önellátó háztáji gazdálkodást újra föl nem fedezzük. A másokért vállalt áldozat az irgalmasság megnyilvánulása. Erre nevel bennünket az Irgalmas Jézus! Nagypénteki keresztje a bizonyítéka ennek az irgalmas szeretetnek. Tudunk segíteni egymáson, ha akarunk, ha van bennünk őszinte szeretet. Lázár jöjj ki!

Jézus Krisztus isteni erejével visszahozta a földi életbe barátját, Lázárt. Ezt a történelmi újjászületést kérjük népünk számára is. Higgyük, hogy Szentlelke által képessé tesz a kiengesztelődésre, megbékélésre, az összefogásra. Ne bántuk egymást! **Keresztényként lehetünk a Magyar Föld sója.** Szelíd szóval, a szeretet tetteivel, a családi összefogás példájával közvetítői lehetünk Isten szabadító szeretetének. Imádkozunk egymásért és szívünkben valljuk meg reményünket: A hazánkért érzett felelősséggel mindannyiunknak legyen szívügye, hogy el legyen vetve az idej tavaszán az új termés magja, valóságosan és átvitt értelemben egyaránt. Ámen.

/Miklós püspök/

Egy francia szerzetesnő imája a XVII. századból

A keserű öregasszony az ördög remekműve

Uram, Te is tudod,

sőt jobban, mint én, hogy minden nap öregszem.

Ments meg attól a rettenetes szokástól, hogy mindennel és mindenkivel kapcsolatban elmondjam a véleményem.

Szabadíts meg attól a törekvéstől, hogy elrendezem mások ügyeit.

Tégy meggondolttá és szolgálatkészsé, segíts, hogy ne legyek mogorva és akaratos.

Néha nagyon sajnálom, nem tudom felhasználni páratlan tapasztalataimat, de tudod, Uram, szeretném, ha maradna néhány barátom.

Add, hogy ne vesszek el történeteim ezernyi részletében; adj szárnyakat, hogy azonnal a lényegre térhessek.

Zárd be ajkamat, ha bajaimról és fájdalmaimról kezdek beszélni. Ezek egyre többen vannak, és nagyon szívesen elsorolom őket.

Azt nem merem kérni, hogy adj jobb emlékezőtehetséget, de azt igen, hogy tanuljak a csodálatos leckékből, ha mások pontosabban emlékeznek valamire, és bizony én tévedek.

Kereszt állítása a Tabánban

Hosszú ideje érlelődő készletés után úgy ítéljük, hogy időszerű válasz egy kereszt állítása.

Egy „szent hely” szükséges. Amíg a kápolna (egy hely a közös imának) nem készül el, addig is szükség van konkrét formát adni kereszténységünknek. Ezért nem egy útmenti ájtatossági keresztet szándékozunk állítani. Ez a kereszt inkább a Tabán lakói nak reményét hivatott fizikailag is kifejezni. Ez utáni igényük lépten nyomon tapasztalható. (Lásd a mindig maguknál hordott vagy a falaikra festett vallásos képeket.) Isten fizikailag érzékelhető nyoma közvetlen környezetükben reményünk szerint kulturális és erkölcsi növekedés is ad.

A **kereszt** közös keresztény alapjelkép. A Telepen is munkálkodó különböző neoevangélikális közösségek a „bálványimádás” vádját terjesztik, ezért a keresztben nem lesz korpusz. Így nem provokálunk, egyúttal mégis erősítjük is keresztény hitünk babonán túli, józan kifejeződését. Éppen ezért szentírási idézet fölvésésével hirdetjük a velünk szenvedő Krisztust.

A keresztet **kőből** tervezzük, mert az szilárd és maradandó. Ezzel el akarjuk kerülni az ideiglenesség, a „nektek ez is jó lesz”, illetve a „mert úgyis széthordjátok” megalázó leereszkedést. Megelőlegezett bizalmat fejez ki, hogy erősítse a „miénk”, a „mi vigyázunk rá” mentalitását.

A városképhez is hozzá tudunk így járulni. Ahogy a Bercsényi utca leaszfaltozása is egészen megváltoztatta a Tabán képét, úgy az egészen egyszerű kereszt felállításával is ez a célunk. Véleményünk szerint szervesen illeszkedik a telepi központ találkozási ponttá felemeléséhez, vagyis a nyomortelep jellegének felszámolására tett erőfeszítésekhez. Ezért is konkrétan a központi elágazás, a közfürdő és a közkút mellett helyeznénk el. Csökkentheti az elterjedt **előítéleteket**,

ha a városi polgárok is látják, tudják, hogy a Tabánban nem csak nem döntik le a keresztet, hanem – a cigány vallássosság hagyományos elemeként – még gyertyákkal és virágokkal is díszítik.

ÉLETÜNKBŐL

Most igazán **időszerű** Krisztus szenvedésének jelképe. Megáldásával, ami nyilvános istentisztelet keretében történt, kezdődhet el a felkészülés húsvét titkára, s lehetőségünk nyílik a vallásos elmélyülés elősegítésére (nagypénteki ájtatosság, húsvéti díszítés). -*Varga László, Elek László, jezsuita novíciusok*

„Szeretet Kosár”

Idén április 2-án újból megrendezésre került a Szeretet Kosár, mely a harmadik alkalom volt, amikor különböző felekezeti fiatalok és régebbi fiatalok önfeledten játszhattak együtt. A szombati sportesemény azért is volt különleges, mert most nem csak a református és katolikus egyház hanem az evangélikusok és a baptisták is részt vettek a rendezvényen. A quartett mindegyik tagja nagy lelkesedéssel fogott bele a szervezésbe a saját részét beletéve. Ki zenével, ki ebédrel (nagyon finom gulyással), ki a szervezői tudásával segített. A Szeretet Kosár mottójául ezt a Szentírásból választották lelké-szeink: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam.” (2 Tim. 4,7) Ez a gondolat Szent Páltól önmagáért beszél, és mindenkit a cselekvő szeretetre ösztönzött. A 187

résztevő közül senkinek (kisebb eséseket és a másnapi izomlázat leszámítva) sem lett komoly baja. Minden meccs előtt dobtunk az úgynevezett Golden Rule (Arany-szabály) dobókockával. Ennek oldalai például: Légy figyelmes, Add a legjobbat, Ne add fel, Örülj a másik győzelmének, stb., mind arra ösztönöztek minket, hogy lépünk ki Önmagunkból, és a másokra figyelve játszunk! Ennek megvalósításáért egy-egy személyt minden meccs végén a csapatok „aranykártyával” jutalmaztak. Természetesen a tornatermen kívül is zajlott az élet. Volt még foci, ping-pong és csocsó. A játékok, a közös étkezések, vagy a spontán módon kezdődő beszélgetések által közelebb kerülhettünk egymáshoz! Nagy örömmel töltött el mindenkit egymás megismerése, felfedezése. Így váltunk igazán egy nagycsaláddá. Este nyolckor pedig mindenki örömmel tekintett vissza, hogy nem csupán elmúlt egy nap, hanem együtt töltekeztünk. Úgy éreztük nekünk is szól Jézus ígérete „**Isten országa köztetek van.,,** /Dékány Bulcsú/

ÉLETÜNKBŐL

Imádság a városért

Első alkalommal rendeztük meg az Élő Rózsafüzér zarándoknapot Monor körül 2011.április16-án. Városunkban a tizennégy útszéli kereszt közül tíz keresztnél jártunk. A zarándoklat fő célja volt a közös imádság Monorért, a monori és a környékbeli emberekért.

A zarándoklat során utunkkal rózsafüzért fűztünk Monor köré, imával és énekszóval átölelve a várost. Mint ahogy Jerikó falai leomlottak a kürt hangjaira, azért imádkoztunk, hogy omoljanak le azok a lelki falak is, melyek a város és a környék lakóit Istentől, egymástól és a boldogabb élettől elválasztják. Ezzel a békés, jókedvű, imádságos együttléttel egy lépést tettünk egymásért és a világért. A fő cél mellett a zarándoklattal eltöltött délután a résztvevők lelki épülését, gazdagodását is szolgálta. Alkalmat adott egymás jobb megismerésére, keresztény közösségben való együttlétre, az Egyház sokszínűségének megtapasztalására. Idén a zarándoklat a Családok évének jegyében zajlott. A családok keresztútjának imádkozása lehetőséget adott, hogy még inkább elköteleződjünk a családokért végzett munkában, imában.

A 10 kilométeres gyalogos zarándoklathoz az út során soka csatlakoztak. A záró szentmisén hallottuk: „köszönjük meg Istennek ezt a napot, a gondolatot, hogy legyen egy élő rózsafüzér ezért a városért. Ami ma elkezdődött, az ott visszhangzik tovább a résztvevők szívében és lelkében, azáltal, hogy az

imádság jobban hozzátartozik az életükhöz”.

Öröm volt látni, ahogy napközben egyre nőtt a zarándokok létszáma, igaz, talán többen is lehettünk volna. Jó volt végignézni a lelkes, örömtől csillogó arcokon, üdvözölni a kedves, régi ismerősöket. Hála Istennek az ifjúság is nagy szerepet vállalt a keresztút szervezésében. Fantasztikus volt megtapasztalni, hogy a nap folyamán egy nagy családként imádkoztunk, énekelünk együtt. Így jártuk a keresztutat. Monoron 2011-ben. Köszönet és hála neked, Urunk! /Tibor atya/

HÍREK

Hírek

-ápr.24. Húsvét hajnalán - *Öröm útja*-

ápr.30.-án szombaton este a mise után a fiatalok vidám előadása, utána locsolóbál

-május.1. Anyák napja.

-máj.1. 11.00 Monorierdő - *Búcsú*

-máj.8. 9.30 *Elsőáldozás*

-máj.29 16.00 Családok éve: *Házasszó csoport*

-jun.13. Pünkösdhétfő - *Gyalogos zarándoklat Máriabesnyőre*

jún.19. 18.00 Csáki Tibor plébános ezüstmiséje

-jún.25. Egyházmegyei napok Szolnokon

-júl.2. 18.00 *Jézus Szíve búcsú a Telepen*

-júl.3. 17.00 *Jézus Szíve búcsú Vasadon*

Táborok:

-jún.20-25. Hittanos tábor Sirokon.

-jún.27-júl.1. Napközis tábor (Monor, Monorierdő)

-júl.3-9 Bérmas tábor Badacsony-lábdihegyen

-júl.25-31. Régiós ifi-tábor

-aug.1-5. Napközis tábor Vasadon

-aug. 21-23 Ifjúsági tábor

-aug.26-28. Családos lelkigyakorlatos tábor

Irodarend a plébánián:

- Hétfő: 10.00-12,00 Kedd: 10.00-12,00, 16,00-17,00 Szerda: 10,00-12,00 Péntek: 10,00-12,00, 16,00-17,00-ig

Katolikus Egyház techn. sz.: 0011

A Turner Ferenc alapítvány adószáma: 18705339-1-13

Humor

Tudod-e.....ki, hogyan hal meg?

A tűzoltó elég gyorsan,

Az aratóért jön a kaszás,

A házmester beadja a kulcsot,

A molnárt felőrli az élete,

A takácsnak elszakad élete fonala,

A pék megeszi kenyere javát,

A kertész a paradicsomba kerül,

A postásnak megnyílik a mennyország kapuja,

Az órásnak üt az utolsó órája,

A kalauz eléri a végállomást,

A primásnak elszakad a húrja,

A matróz az örök nyugalom tengerére hajózik,

A pénztáros elszámol az étellel,

A bűvár örök álomba merül,

A trombitásból kifogy a szusz,

A koldus jobblétre szenderül,

A teniszezőben megáll az ütő,

A bérlő örökös otthonra lel,

A boldogtalan megboldogul,

A léghajósnek elszáll a lelke,

A vegetáriánus fübe harap,

A virágáros alulról szagolja az ibolyát,

A lovász elpatkol,

A papnak harangoznak,

A vadásznak lőttek,

A színésznek legördül a függöny,

A muzsikusnak elhúzzák az utolsó nótáját,

A szabót kinyírják,

A kis embereket elteszik láb alól,

A meteorológusnak befellegett.